

[Ministeren for Grønland]

ninger får vi overdraget; vi forhandler med Grønlands landsråds forretningsudvalg, og vi bliver enige om at skaffe retsgrundlaget, og når vi har det, udsender vi de bekendtgørelser, der hører til her.

Der er heller ikke i dette tilfælde det mindste at undre sig over.

Til slut vil jeg gerne sige, at jeg er vældig enig med hr. Steenholdt i hans bemærkninger angående grønlandske og færøske medlemmers virke her i dette høje ting. Det forekommer i hvert fald mig at være fantastisk dristigt, når fremskridtspartiet gang på gang ligesom prøver at så mistillid til de folketingsmedlemmer, der er valgt på Færøerne og i Grønland. Det er utilbørligt at blive ved med at gøre det. Folketinget beskæftiger sig med og vil i adskillige år frem i tiden være nødsaget til, ja, være forpligtet til at beskæftige sig med lovgivning vedrørende Færøerne og Grønland.

Sluttelig skal jeg blot gentage min tak til de ordførere, der har givet tilslutning til lovforslaget.

Dohrmann (FP):

Ministeren sagde, at fremskridtspartiet intet havde lært i den lange periode, hvor man havde diskuteret hjemmestyre i Grønland. Når jeg tænker tilbage til første gang, jeg stod herinde og talte om Grønland og pegede på en lang række ting, som jeg mente var forkerte i Grønland, mener jeg faktisk, at ministeren har lært en masse. Ministeren har lært så meget, at han ved, at han ved at lave sådan noget som det, der nu så flot kaldes hjemmestyre, sammen med de partier, som har ansvaret for den udvikling, der er sket i Grønland, kan vaske sine hænder og sige: nå ja, nu har de altså fået hjemmestyre deroppe, så er det ikke længere os, der har ansvaret. Det er det, ministeren kan gøre, og derfor kan jeg godt forstå, han er så begejstret for det såkaldte hjemmestyre.

Jeg føler det sådan, at fordi man tilfældigvis sidder i en hjemmestyrekommission eller et Grønlandsudvalg, har man ikke ansvaret alene for den grønlandske befolkning, man har sandelig også et ansvar over for den del af befolkningen, som kommer til at betale hele gildet, nemlig alle de danske skatteydere. Det er forskellen på ministeren og mig: som Grønlandsminister betragter han sig kun

som minister for de godt 50.000 mennesker, der bor deroppe, mens jeg altså betragter mig som repræsentant for hele riget.

Jeg kan da godt forstå, at ministeren er meget tilfreds med både de grønlandske og de færøske medlemmer af tinget, for de gør jo akkurat det, regeringen forventer af dem, men det er altså ikke retfærdigt over for den danske befolkning, at en mindretalsregering hver eneste gang skal hente sit flertal hos de fire medlemmer, som er valgt på et meget, meget spinkelt vælgerunderlag, men jeg sagde udtrykkeligt, at det var deres grundlovs-sikrede ret – det satte jeg slet ikke spørgsmålstegn ved – jeg sagde bare, at hvis det skulle fortsætte, måtte vi andre overveje at fremsætte forslag om en ændring af grundloven. Jeg synes, det er meget uretfærdigt, at de grønlandske og færøske folketingsmedlemmer, når vi på en lang, lang række områder giver såvel Grønland som Færøerne selvstændighed, således at de selv kan disponere på en lang række områder, absolut skal gøre sig kloge på, om det nu er gavnligt for det danske samfund f. eks. med en bådafgift, en elafgift, en olieafgift eller afgifter på en lang række områder. Det synes jeg er en vis form for dobbeltmoral.

Ib Nørlund (DKP):

Ministeren svarede ikke rigtig på det spørgsmål, jeg havde rejst, så måske jeg skulle prøve at gøre det mere tydeligt.

Vil ministeren gøre det klart over for offentligheden, specielt den grønlandske, at forbuddet mod listeforbund ved valgene på Grønland ikke beror på nogen forskrift fra hans side?

Ministeren for Grønland (Jørgen Peder Hansen):

Det spørgsmål, som hr. Ib Nørlund rejser her til sidst, vil jeg gerne besvare derhen, at jeg i overensstemmelse med de beslutninger, der er i nøje overensstemmelse med de beslutninger, der er truffet i Grønlands landsråd, udsender de bekendtgørelser, som skal til, for at valget kan afholdes i Grønland. Det er noget, jeg simpelt hen er forpligtet til at gøre, og det vil jeg også gøre i dette tilfælde.

De beslutninger, man har truffet i Grønlands landsråd, åbner ikke mulighed for li-